

af et langt mere centraliseret samarbejde end det tidligere EU-samarbejde, nemlig en egentlig unionsdannelse med egen forfatning og mange af de karakteristika, der kendetegner en nationalstat.

De nuværende EU-lande har historisk set ikke været i stand til at føre en fælles udenrigs- og forsvarspolitik, en langvarig fælles pengepolitik, en fælles asylpolitik, fælles retspolitik etc. Udvidelsen og den samtidige unionsdannelse vil imidlertid betyde, at 25 lande i fremtiden må være indstillet på at afgive suveræniteten på mange afgørende områder ved flertalsafgørelser.

Den demokratiske proces, som i dag fungerer i medlemslandene, vil blive sat ud af spillet ved gennemførelsen af en egentlig unionsdannelse. De store og toneangivende lande vil kunne tiltage sig en hidtil ukendt magt over udviklingen i Europa, og der er en betydelig risiko for, at der i fremtiden vil ske en overvågning og styring af den politiske meningsdannelse i Europa.

Der arbejdes i disse måneder i EU-konventet med forberedelser til en fælles forfatning, en grundlov for EU, og denne forfatning vil – hvis den vedtages – føre til en yderligere stærk centralisering af magten i Europa.

Der lægges således op til, at en række lovgivningsområder i fremtiden kun kan varetages af Unionen og ikke af de enkelte medlemslande (eksklusiv kompetence for Unionen). Som eksempler på sådanne lovgivningsområder kan nævnes:

- lovgivning om fri bevægelighed for personer, varer, tjenesteydelser og kapital
- lovgivning om toldunionen
- lovgivning om fælles økonomisk politik
- lovgivning om pengepolitikken for de medlemslande, der har tilsluttet sig euroen
- lovgivning om bevaringen af havbiologiske ressourcer inden for den fælles fiskeripolitik
- indgåelse af internationale aftaler på medlemslandenes vegne, når dette er forudsat i unionslovgivning og det er nødvendigt for at sætte Unionen i stand til at udføre sin kompetence internt i medlemslandene eller har betydning for intern unionslovgivning.

Dertil kommer en række lovgivningsområder, hvor der gælder – og for de nye medlemslandes vedkommende i fremtiden vil komme til at gælde – en deling af lovgivningskompetencen mel-

lem Unionen og det enkelte medlemsland. Det gælder f.eks. lovgivning om:

- det indre marked
- frihed, sikkerhed og retsvæsen
- landbrug og fiskeri
- transport
- transeuropæiske netværk
- energi
- socialpolitik
- økonomisk og social sammenhæng (kohærens)
- miljø
- sundhed
- forbrugerbeskyttelse

En så omfattende afgivelse af suveræniteten over et kort åremål sker vel at mærke ikke som resultat af folkelige krav i de europæiske lande og gennemføres samtidig uden opbygning af demokratiske institutioner, der kan erstatte eller supplere de nationale demokratier.

Danmarks Riges Grundlov fastslår i § 20, at beføjelser, der efter grundloven tilkommer danske myndigheder, ved lov i nærmere bestemt omfang kan overlades til internationale myndigheder. Men grundloven tillader ikke – og Danmarks befolkning har efter Dansk Folkepartis mening aldrig accepteret – at der på meget omfattende dele af lovgivningsområdet sker en så fuldstændig afgivelse af suveræniteten, at den internationale myndighed, EU, skal kunne håndhæve en eksklusiv ret til at lovgive for den danske befolkning.

Magtstrukturen i hele EU vil i de kommende år i et hidtil ukendt tempo ændre sig fra, at parlamenter på folkestyrets grund lovgiver om det enkelte lands egne anliggender, til, at politiske afgørelser af større betydning som hovedregel slet ikke træffes af de enkelte landes folkevalgte forsamlinger, men træffes fjernt fra borgerne i et forum, der ikke har nogen folkelig forankring overhovedet, men er baseret på et samspil mellem embedsmænd og politiske elitedannelser på tværs af landegrænserne.

Etableringen af en egentlig statsdannelse, som EU-konventet med sin forberedelse af en EU-forfatning lægger op til, vil skabe en endnu større afstand mellem borgerne og de politiske beslutningstagere end før. Det skyldes ikke kun det meget store antal borgere i de europæiske nationer, der underkastes en central styring, men også, at forskelle i sprog, samfundsforhold og kul-